

РЕШЕНИЕ

№ 4986

гр. София, 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 176 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **БОРЯНА В. ПЕТРОВА**

при участието на секретаря **ТЕОДОРА ГР. ТОДОРОВА**
като разгледа докладваното от **БОРЯНА В. ПЕТРОВА** Гражданско дело № 20231110108634 по описа за 2023 година

„ФИРМА” ЕООД е предявило против **Ц. Х. А.**, с ЕГН: ***** по реда на чл. 422 ГПК с правно основание чл. 9 ЗПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 240, ал. 1 и 2 ЗЗД и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено между страните, че ответницата дължи на ищеца солидарно с **Г.Х.Г.** с ЕГН:*****, сумата от 4702,69 лева, представляваща главница по сключен между длъжника и „ФИРМА“ АД договор за потребителски кредит за периода 24.11.2019 г. до 24.08.2021 г., ведно със законната лихва от 24.08.2022 г. до окончателното изплащане, както и за сумата от 476,80 лева - лихва за забава за периода от 24.08.2021 г. до 23.08.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 21.09.2022 г. по ч.гр.д. № 45751/2022 г. по описа на СРС, 176 състав.

Ищецът твърди, че между „ФИРМА“ АД и **Ц. Х. А.** и **Г.Х.Г.** е сключен договор за паричен заем № ...../24.08.2009 г., по силата на който на последните е предоставен кредит в размер 15 490 лева. Посочва, че ответницата се е задължила да го върне солидарно с **Г.Х.Г.** на 12 равни месечни погасителни вноски, всяка в размер от 203,45 лева, с краен падеж 24.08.2021 г. Навежда твърдения, че в негова полза на основание договор за цесия от 18.01.2016 г. са му прехвърлени процесните вземания от „ФИРМА“ АД. Твърди, че е изпратил уведомление за цесията, като същото е приложено и към исковата молба. Предвид тези твърдения, ищецът моли съда да признае за установено, че ответницата му дължи горепосочените вземания. Претендира сторените деловодни разноски.

Ответницата не е депозирала отговор на исковата молба. В

депозираното по реда на чл. 414 от ГПК възражение срещу заповедта за изпълнение, ответницата е навела възражение за изтекла погасителна давност.

С молби от 30.11.2023 г. и от 27.02.2024 ответницата взема становище по предявените иски, като оспорва същите като неоснователни и недоказани. Поддържа, че не е уведомена за извършената цесия между ищеца и „ФИРМА“ АД. Твърди, че в договора за паричен заем са налице неравноправни клаузи и нарушения на разпоредбите на ЗПК, поради което намира същия за нищожен.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното:

По подадено от ищеца срещу Г.Х.Г. и ответницата по делото – Ц. Х. А. заявление е образувано ч.гр.дело № 45751/2022 г. по описа на СРС, 176 състав, по което на 21.09.2022 г. е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК за заплащането на сумата 4710,61 лева, представляваща дължима главница по Договор за кредит от 24.08.2009 г., ведно със законна лихва за периода от 24.08.2022 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 477,61 лева за периода от 24.08.2021 г. до 23.08.2022 г., както и разноси в заповедното производство. Г.Х.Г. не е подал възражение в срок срещу издадената заповед, като същата спрямо него е влязла в сила и е издаден изпълнителен лист. Ответницата Ц. Х. А. е подала възражение срещу заповедта, съответно в указания му срок ищецът е предявил настоящия иск за установяване на вземанията в посочените размери, за които е издадена заповедта.

По исковете с правно основание чл. 9, ал. 1 ЗПК, във вр. с чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже наличието на посоченото облигационно правоотношение, възникнало по силата на процесния договор за потребителски кредит № ...../24.08.2009 г.; кредиторът да е предоставил, съответно длъжникът да е усвоил сумата по отпуснатият договор за кредит; уговореният начин за връщане на усвоените суми и падеж на уговорените дължими вноски за връщане на кредита; настъпване на падежа на задължението за връщане на сумата /включително и предпоставките, уговорени в договора за настъпване на изискуемост и/или предсрочна изискуемост/; наличието на валидно постигната договореност между страните за връщане на кредита с надбавка (лихва); че в договора е уговорено възнаграждение за закупен пакет от услуги и предоставянето на тези услуги от кредитора на длъжника; вземанията да бъдат установени и по размер.

По исковете с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже наличието на главен дълг и изпадането на длъжника в забава

В тежест на ответницата и при доказване на горните факти е да установи погасяване на паричното си задължение.

Между страните не се спори, а и по делото безспорно се установява от събраните по делото писмени доказателства, така също и от изслушаната

съдебно – счетоводна експертиза, че на 24.08.2009 г. е сключен Договор за потребителски кредит № ..... между „ФИРМА“ АД от една страна и Г.Х.Г. и ответницата – Ц. Х. А. от друга, по силата на който дружеството се задължило да предостави на кредитополучателите сумата от 15 490 лева, а кредитополучателите са се задължили да върнат същата заедно с възнаградителна лихва на 144 анюитетни месечни вноски от по 203,45 лева през първата година и 249,71 лева – за следващите години, с крайна падежна дата 24.08.2021 г. В чл. 2 от договора е посочено, че кредитът се усвоява чрез превеждането му по конкретно посочена банкова сметка на кредитополучателя Г.Х.Г.. Уговорено е, че за усвояения кредит кредитополучателите дължат лихва в размер на 12,00%, а за останалия срок на договора лихвата е в размер на Базовия лихвен процент /БЛП/ на „ФИРМА“ АД за потребителски кредити в лева плюс надбавка в размер на 4,250 пункта, като към датата на сключване на договора БЛП бил в размер на 12,75%, при който лихвения процент по кредита е 17,00%. Отбелязано е още, че ГПР е в размер на 17,5687%. При тези доказателства съдът приема, че ответницата Ц. Х. А. и „ФИРМА“ АД са били обвързани от договор за потребителски кредит.

От приетото без възражение от страните заключение по съдебно – счетоводната експертиза, което съдът кредитира като обективно и безпристрастно изготвено, и представеното извлечение от банкова сметка на кредитополучателя се установява, че същата е заверена със сумата на предоставения кредит в размер на 15 490 лева на 24.08.2009 г., като по този начин кредитът е изцяло усвоен.

Относно материалноправната легитимация на ищеца като доказателство по делото е приет договор от 18.01.2016 г. за прехвърляне на парични вземания, сключен между кредитора „ФИРМА“ АД и ищеца „ФИРМА“ ЕООД, ведно с Приложение № 1 към същия, от който се установява, че кредиторът е прехвърлил на ищеца вземането срещу ответниците за непогасена главница по процесния договор потребителски кредит. С потвърждение за извършена цесия от 18.01.2016 г. прехвърлителят „ФИРМА“ АД е потвърдил прехвърлянето в полза на „ФИРМА“ ЕООД на портфейла от вземания. При тези доказателства съдът приема, че вземането е прехвърлено на ищеца съгласно чл. 99, ал. 1 ЗЗД. За да има действие спрямо длъжника, цесията следва да бъде съобщена на длъжника от стария кредитор – чл. 99, ал. 4 ЗЗД. Такова съобщаване преди завеждане на делото не се установява, но то е извършено в хода на процеса чрез връчване на приложеното към исковата молба уведомление от стария кредитор, действащ чрез пълномощник – новия кредитор. Като факт, настъпил в хода на процеса и имащ значение за съществуването на спорното право, следва да бъде съобразен от съда при решаването на делото, с оглед императивното правило на чл. 235, ал. 3 ГПК. Изходящото от цедента уведомление, приложено към исковата молба и достигнало до длъжника с нея, съставлява надлежно съобщаване на цесията, съгласно чл. 99, ал. 3 и ал. 4 ЗЗД, с което прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника (в този смисъл е Решение № 78 от 9.07.2014 г.

на ВКС по т. д. № 2352/2013 г., II т. о., ТК, както и Определение № 962 от 13.10.2017 г. на ВКС по гр. д. № 959/2017 г., IV г. о., ГК).

Съдът намира за неоснователно възражението, че договорът е нищожен, доколкото същият не отговаря на изискванията залегнали в материалноправните разпоредби на чл. 10, ал. 1 ЗПК. Следва да се отбележи, че процесният договор е сключен при действието на ЗПК (отм.), в сила от 01.10.2006 г., отменен със сега действащия ЗПК от 2010 г., предвид на което релевираните с отговора на исковата молба възражения, основани на норми от сега действащия ЗПК не намират приложение към процесното облигационно правоотношение. Изискването на чл. 10, ал. 1 ЗПК, предвиждащо минимален размер на шрифта на договор за потребителски кредит е въведено с изменението на разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗПК, публикувано в ДВ, бр. 35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г., поради което съдът счита, че не следва да изследва размера на шрифта на процесния договор, тъй като разпоредбата на чл. 6, ал. 2 ЗПК (отм.) не съдържа такова изискване, а единствено същия да бъде в писмена форма и на потребителя да се предостави екземпляр от договора.

Процесният договор за кредит, сключен на 24.08.2009 г. между „ФИРМА“ АД и кредитополучателите – ответницата Ц. Х. А. и Г.Х.Г., отговаря на изискванията на 13 ЗПК (отм.). Съгласно чл. 7, ал. 1 ЗПК (отм.) договорът за потребителски кредит се изготвя на ясен и разбираем език и съдържа всички изискуеми реквизити. В договора е посочен размера на кредита, годишен процент на разходите по кредита и условията, при които могат да бъдат променяни, условията за издължаване на кредита от потребителя, елементите на общата стойност на кредита, които не са включени при изчисляването на годишния процент на разходите, свързаните с договора разходи, които трябва да се понесат от потребителя, ако има такива, правото на потребителя да погаси предсрочно кредита, условията за прекратяване на договора, обезпеченията, които потребителят е длъжен да предостави, тяхната стойност, както и условията, при които могат да бъдат освободени. В съответствие с нормата на чл. 14, ал. 1 ЗПК (отм.), процесният договор е действителен и противно на доводите на ответницата, не се установява същият да съдържа неравноправни клаузи по смисъла на чл. 143-148 ЗЗП - чл. 12 ЗПК (отм.).

В заключението на приетата и неоспорена от страните експертиза, вещото лице е установило, че към 25.08.2022 г. /датата на образуване на заповедното производство/, размерът на непогасената главница за процесния исков период 24.11.2019 г. – 24.08.2021 г. е в размер на 4692,69 лева, а лихвата за забава върху главницата за периода от 24.08.2021 г. до 23.08.2022 г. е в размер на 474,48 лева.

Ответницата, с възражението си по чл. 414 от ГПК срещу заповедта за изпълнение по чл. 410 от ГПК, е упражнила правото си по чл. 120 от ЗЗД като е направила възражение за изтекла погасителна давност на претендираните от

ищеца с исковата молба вземания. В случая, спрямо главницата е приложима общата петгодишна давност, а спрямо вземането за мораторна лихва е приложима кратката тригодишна погасителна давност /чл. 111, б. „в“ ЗЗД/. Предявяването на иска прекъсва теченето на давността, което в случая е настъпило с подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, а през времетраене на процеса давност не тече. Същото е депозирано в съда на 24.08.2022 г., като спрямо падежа на главницата /24.08.2021 г./ до датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК е изтекъл период, по-малък от пет години. Следва да се присъди и законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението до окончателното плащане.

По отношение на вземането за лихва за забава за периода от 24.08.2021 – 23.08.2022 г., възражението на ответника се явява неоснователно, доколкото погасителната давност в случая е тригодишна на основание чл. 111, б. „в“ ЗЗД и се прекъсва на основание чл. 116 ЗЗД с предявяването на заявление за издаване на заповед за изпълнение, в случая - на 24.08.2022 г., респективно същата не е изтекла.

Предвид гореизложеното, настоящия съдебен състав счита, че по делото се установява наличието на всички правопораждащи претендираните вземания юридически факти. Ето защо, с оглед установените от съдебно-счетоводната експертиза размери на останалите непогасени задължения, отнасящи се за процесния период, то искът за главница се явява основателен и следва да се уважи до размера от 4682,69 лева, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 24.08.2022 г. до окончателното плащане, като се отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 4702,69 лева, а искът за мораторна лихва върху главницата за периода от 24.08.2021 г. – 23.08.2022 г., следва да се уважи до размера от 474,48 лева, като се отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 476,80 лева.

Доколкото заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 21.09.2022 г., по ч.гр.д.№ 45751/2022 г. по описа на СРС, 176 състав е издадена за сумите както следва: 4710,61 лева, представляваща дължима главница по Договор за кредит от 24.08.2009 г., и мораторна лихва в размер на 477,61 лева за периода от 24.08.2021 г. до 23.08.2022 г., а предявените иски в настоящото производство по чл. 422 ГПК са предявени за сумата от 4702,69 лева представляваща дължима главница по Договор за кредит от 24.08.2009 г., и сумата от 476,80 лева мораторна лихва в размер за периода от 24.08.2021 г. до 23.08.2022 г., настоящия съдебен състав счита, че заповедта следва да бъде обезсилена по отношение на Ц. Х. А., с ЕГН: ***** за непредявените суми над посочените в исковото производство размери.

По отговорността на страните за разноси:

При този изход на делото, право на разноси имат и двете страни.

В заповедното производство ищецът е сторил разноси за държавна такса и адвокатско възнаграждение в общ размер на 283,76 лева, като с оглед уважената част от исковете следва да му бъде присъдена сумата от 283,09 лева. В исковото производство ищецът е претендира разноси за държавна такса в размер на 103,76 лева, за депозит за възнаграждение на вещо лице в размер на 400 лева и 360 лева – адвокатски хонорар с ДДС. С оглед уважената част от исковете, на ищеца следва да бъдат присъдени разноси в исковото производство в размер на 861,71 лева.

Ответницата е представила доказателства за сторени разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК, на същата следва да бъде присъдена сумата от 1,19 лева, съразмерно отхвърлената част от исковете.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 9 ЗПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 240, ал. 1 и 2 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Ц. Х. А., с ЕГН: *****, с адрес: гр. С., дължи в условията на солидарност с Г.Х.Г., с ЕГН: *****, на „ФИРМА” ЕООД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: гр. С., **сумата 4692,69 лева**, представляваща главница по Договор за кредит № ...../24.08.2009 г., ведно със законната лихва, считано от 24.08.2022 г. до изплащане на вземането и **сумата 474,48 лева**, представляваща лихва за забава върху главницата за периода 24.08.2021 г. – 23.08.2022 г., **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска за главница за разликата над сумата от 4692,69 лева до пълния му предявен размер от 4702,69 лева, както и иска за лихва за забава върху главницата над сумата от 474,48 лева до пълния му предявен размер от 476,80 лева, за които вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 21.09.2022 г. по ч.гр.д. 45751/2022 г. по описа на СРС, 176 състав.

ОБЕЗСИЛВА заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 21.09.2022 г., издадена по ч.гр.д. № 45751/2022 г. по описа на СРС, 176 състав по отношение на Ц. Х. А., с ЕГН: ***** за сумите над 4702,69 лева до размера от 4710,61 лева, представляваща главница Договор за кредит № ...../24.08.2009 г. и над 476,80 лева до размера от 477,61 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за периода 24.08.2021 г. – 23.08.2022 г., за които искове по реда на чл. 422 от ГПК не са били предявени.

ОСЪЖДА Ц. Х. А., с ЕГН: *****, с адрес: гр. С., да заплати на „ФИРМА” ЕООД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: гр. С., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **861,71 лева**, представляваща сторени разноси в исковото производство, както и сумата от **283,09 лева**,

представляваща сторени разноси в заповедното производство по ч.гр.д 45751/2022 г. по описа на СРС, 176 състав.

ОСЪЖДА „ФИРМА” ЕООД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: гр. С., да заплати на Ц. Х. А., с ЕГН: *****, с адрес: гр. С., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от **1,19 лева**, представляваща сторени разноси за адвокатско възнаграждения в исковото производство.

Решението в частта, с която е обезсилена заповедта за изпълнение подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчване на му на страните, а в останалата част подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____